

Beste Ghanavrienden,

Een dag kan vele dagen duren, zo zegt het spreekwoord. Een jubileum, zeker een 60-jarig priesterjubileum, mag wel een heel jaar duren!

Het was bisschop Lemmens die op 3 april 1954 van 14 jongen mannen de handen zalfde en door handoplegging hen tot priester wijdde. Daar was ik er een van.

Voor die indrukwekkende gebeurtenis tekende mijn zus Miete toentertijd bijgaande voorstelling. Zij was toen al een religieuze zuster en had in haar opleiding les gehad

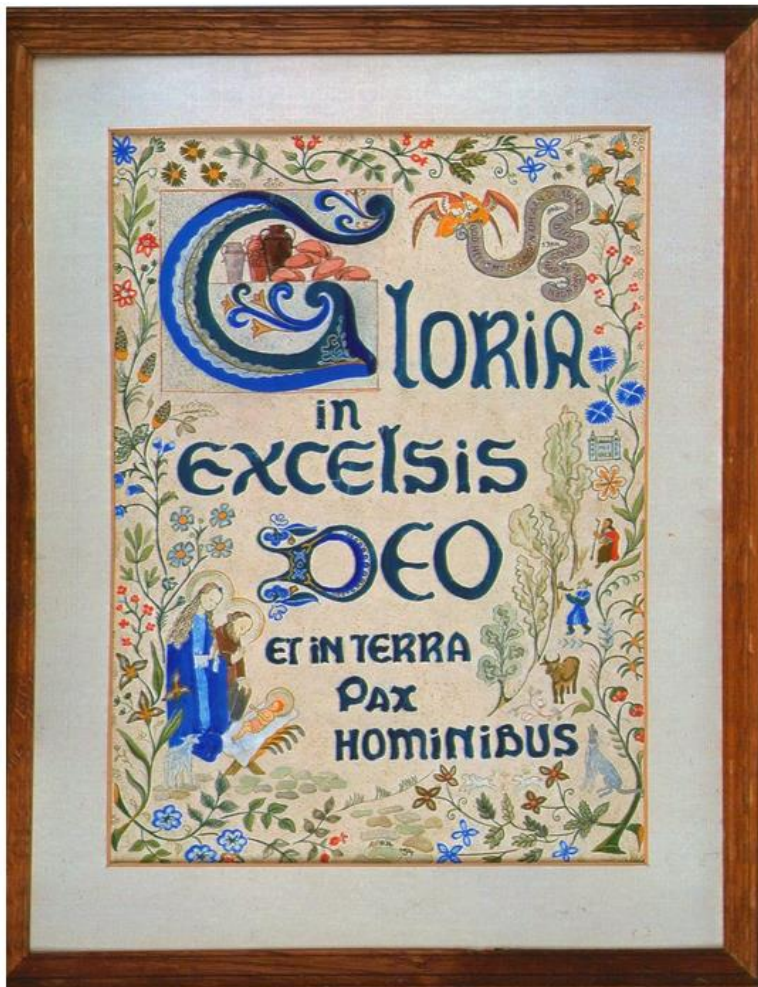
in hoe de middeleeuwse monniken hun handgeschreven Bijbels en koorboeken illustreerden. Dat alles was in het Latijn, en zo was in de vijftiger jaren ook de Katholieke eredienst helemaal in het Latijn. Vandaar ook deze tekst 'Gloria in excelsis Deo et in terra Pax Hominibus'; 'Eer aan God in den Hoge en Vrede op Aarde voor de Mensen.

Dit lied zongen Engelen bij de geboorte van Jezus. Ook dit historisch gebeuren is afgebeeld. Bovendien zien we in de grote "G" van Gloria enkele waterkruiken; deze herinneren aan het wonder van Jezus te Kana, waar hij water in wijn veranderde.

We zien ook de vijf broden van de wonderbare broodvermenigvuldiging. Brood en wijn, de beide wezenlijke elementen voor iedere Heilige Mis.

Daaraan zijn onlosmakelijk de woorden van Jezus verbonden: 'Dit is mijn lichaam, dit is mijn bloed, eet en drink en blijft dit doen om mij

nooit te vergeten'. Dit was en is een voor alle tijden voortdurende opdracht aan zijn twaalf apostelen en allen door hun opvolgers – de bisschoppen – gewijde priesters, duurzaam tot aan het einde van de mensengeschiedenis. De Latijnse taal waarin – veel later trouwens – deze opdracht in de Bijbel is gegoten, was tijdelijk.

Even duurzaam is ook de andere opdracht van Jezus: 'Gaat en onderwijs alle volkeren en doopt hen'. Vanzelfsprekend is deze opdracht bedoeld in hun eigen taal, zo nodig in het eigen dialect!

Het gedichtje 'Opgenomen in de stroom' in onze taal is eenvoudig en eigentijds. Zonder modern te willen zijn scheef Franneke, mijn nicht, dit bij gelegenheid van het doopsel van hun jongste zoon Lars.

Jezus vergeleek zichzelf eens met duurzaam levend water, een stroom van en voor mensen die met en voor elkaar zouden leven, zonder zorgen, als kinderen van één vader!

Dat garandeert namelijk duurzame Vrede en voor eeuwig Eer aan God!! Moge dit zó zijn, zó steeds meer worden eens en voorgoed.

Pater Frans Meddens
april 2014

Gedicht; "Opgenomen in de stroom"

Een druppel is heel mooi en fijn
is kwetsbaar, eenzaam, klein
Veel druppels samen een rivier
en daarom zijn we hier

We willen samen gaan in het leven
En weten dat er als is het maar even
Samen stromend sterker zijn dan alleen
En dat is fijn!

Weer een druppel, kom er bij
Kijk, de hele stroom is blij
Laten we voor elkander zorgen
Nu, vandaag en ook nog morgen

Interview met Pater Frans Meddens ter gelegenheid van het 60 jarig priesterfeest

'Onze bescheidenheid kan niet groot genoeg zijn'

Het is geen nieuws dat pater Frans zeer trots is een naamgenoot van de paus te zijn. Hij is altijd zeer lovend over Paus Fransiscus. "Hij lost geen problemen op, hij delegeert", weet hij. "Als bisschoppen op audiëntie komen, vraagt hij hen om de motivatie waarom hij priester is geworden. Hij is geen man van de leer, hij is een man van de inspiratie." Marc van der Sterren sprak met hem.

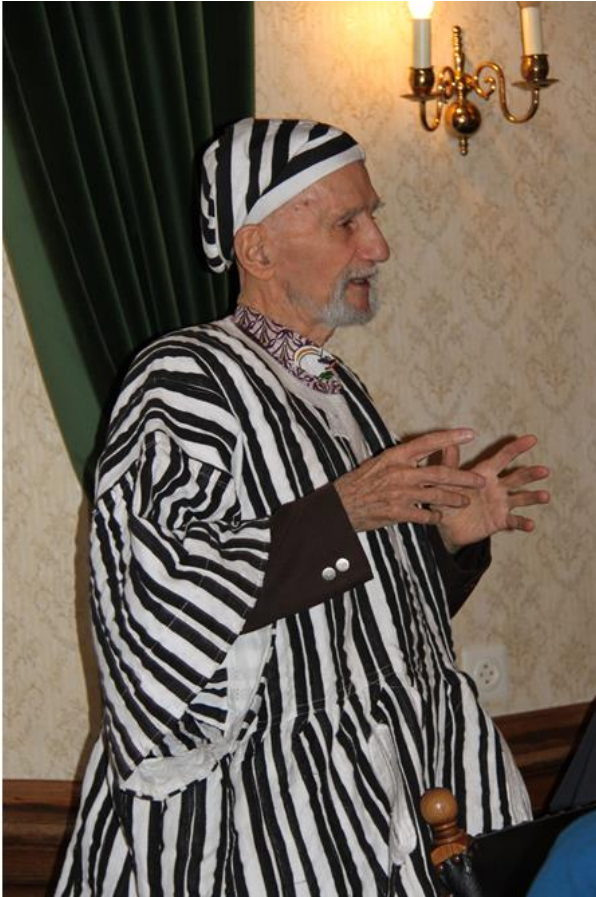
Wat was uw motivatie om priester te worden?

"Zo ging dat in die tijd. We waren een zeer katholiek gezin en mijn ouders waren roomser dan de paus. Dus het zat erin."

En hoe kwam u in Afrika terecht?

"Ook dat leek wel voorbestemd. Als kind tekende ik al maskers. Zwarte maskers. Op de lagere school las ik al boeken over Afrika. En toen een meisje tijdens een wandeling naar school over trouwen begon zei ik: Nee dat kan niet, want ik moet naar Afrika.

Vader speelde ook een belangrijke rol. Ik was nog maar twee toen hij stierf. Maar het was een man met een vooruitziende blik. Over Afrika had hij een duidelijke mening: 'Als Afrika niet haar eigen priesters krijgt, zal ze nooit een eigen kerk krijgen.' Moeder had in haar enthousiasme zelfs een Ghanese priesterstudent in huis genomen, die uiteindelijk in z'n eigen land tot priester werd gewijd. Dus al vijf jaar voor mijn vertrek als missionaris bezocht ik Ghana."

En toen zag u dat u daar moest zijn?

"In het noorden van Ghana. Daar moest ik zijn. De priesterwijding die ik bezocht had was in het zuiden. Daar was vis, daar was handel, er waren scholen en het Christendom was er al 200 jaar oud.

Maar ik had ook de gelegenheid gekregen om het noorden te bezoeken. Daar moest ik zijn. In Navrongo. Daar was het armoe troef. Ze kenden er vrijwel alleen witte paters. Er waren wel een paar zwarte nonnen, maar in Afrika lopen de vrouwen altijd voorop."

Wat trof u daar aan?

"Een desolate streek die wegens de droogte elk jaar een hongerseizoen van enkele maanden kent. De armoede is overweldigend. Maar wat me het meest raakte was de vrolijkheid. Ondanks alle armoede blijven de mensen er opgewekt.

et tweede dat me trof was het wereldbeeld van de Ghanezen. Het is zo mooi. Hoe kunnen wij hen als heidenen bestempelen? Zo vroeg een leerling eens waarom ze zoveel moesten weten. 'Bij ons hebben we een oude

man, die weet alles', zei die jongen. 'Als één het weet, dan weten we het allemaal.'

En dus ging ik me verdiepen in hun cultuur. In Afrikaanse verhalen, sprookjes en de dagelijkse gang van zaken.

Het is een volk met een heel eigen traditie, waarvan wij dachten dat het primitief was. Maar als je langer daar bent - je ziet hun geloof en hun kracht - dan merk je dat juist wij iets van hen kunnen leren. Dan ga je niet bekeren, maar waarderen."

Heeft u achteraf geen spijt van uw werkzaamheden als missionaris?

"Ik zal je een verhaal vertellen over mijn moeder. Zij is 91 geworden. We hadden een speciale band. Voor haar was het fantastisch dat ik priester was. Toen moeder 90 was, vroeg ze me of ze het wel goed gedaan had. Haar leven, en de opvoeding van de kinderen. En ik zei haar: 'Als u het nog eens mocht doen, zou ik u adviseren het precies hetzelfde te doen.' Waarop moeder zei: 'Jongen zeg me dat nog eens.' Want aan het eind van het leven was ze niet meer zo zeker. 'Als ik eenmaal in de hemel ben', zei ze, 'dan pas ga ik goed voor mijn kinderen zorgen.'"

U heeft de ontwikkelingen in Ghana altijd gevolgd en het schoolvoedsel-programma mede mogelijk gemaakt. Maar dat project maakt een moeilijke periode door. Hoe nu verder?

“Weggaan is misschien wel het beste wat we kunnen doen. Het project heeft tien jaar gedraaid. Ze weten dus hoe het moet. We moeten de edelmoedigheid en de moed hebben om afstand te nemen. We moeten wegblijven zodat het tot hen doordringt: ‘ze komen echt niet meer terug’. En dan zullen ze zelf aan de slag moeten. Ze hebben het gezien. Ze weten hoe het moet. Dus ze kunnen het. Het is als met fietsen leren. Hoe leer je in Afrika iemand fietsen? Door zijn bagagedrager vast te houden. Maar op een gegeven moment moet je die toch echt loslaten.”

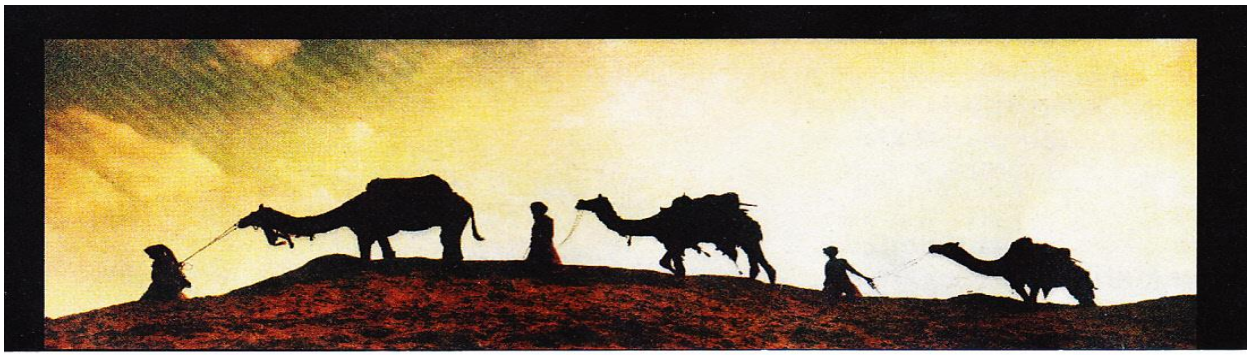
Dus we kunnen helemaal stoppen?

“We gaan ons een periode niet met hen bemoeien. Maar tegelijkertijd blijven we sparen. We gaan jaarlijks door met onze Picknick. En we zullen zien dat er nieuwe initiatieven ontstaan. Net zoals die van de stichting Pompen is Leven. Zij hebben eerst veel putten geslagen, vervolgens werd hen op basis van contacten met universiteiten over en weer, gevraagd om mee te denken over een project om dieptewater op te pompen om het grondwater aan te vullen. Dat is mooi werk.”

Maar dan gaan we hen toch weer iets opdringen

“Nee, dat moet op gelijkwaardig niveau. Met Afrikanen en Europeanen die elkaar snappen, zoals die twee universiteiten. Een Afrikaan kan makkelijk tegen een ander zeggen: ‘stommerik, zo zit dat!’ Maar ik mag geen stommerik zeggen. Ons past vooral bescheidenheid. Onze bescheidenheid kan niet groot genoeg zijn.”

Uitnodiging

Beste Ghana-vrienden,

Hierbij nodigen we u uit voor de inmiddels traditionele Picknick, dit jaar ter ere van

- het 60-jarig priesterjubileum,
- de 50-jarige band met Ghana en
- de 87^e-verjaardag van Pater Frans Meddens.

De bijeenkomst vindt plaats op **zaterdag 24 mei 2014** vanaf 11.00 uur bij restaurant St. Servaas op de Sint Servaasheuvel aan de Servaasweg 46 in Nunhem.

Programma:

- 11:00 - 11:30 uur; Binnenkomst gasten
- 11:30 - 12:00 uur; Opening door Pater Frans
- 12:00 - 13:00 uur; Uiteenzetting door Franz Zemp over Schoolfeeding
- 13:00 - 14:00 uur; Picknick buiten bij de kapel
- 14:00 - 15:00 uur; Vertoning van Filmfragmenten
- 15:00 - 16:00 uur; Afsluiting

Het wordt een bijeenkomst in eenvoud, net als anders, waar we elkaar ontmoeten en gezellig samen zijn. Neem een goed humeur mee, iets lekkers voor een eenvoudige picknick en de inhoud van uw spaarpotje voor Ghana. De Pater heeft liever geen bloemen of ander cadeaus. Uw gift zal een goede bestemming krijgen.

Aanmelden:

U bent van harte welkom. We ontvangen graag uw aanmelding bij Jan van den Broek via jjvdbroek@kpnmail.nl of bellen 077-4673597 (na 18.00 uur).

Routebeschrijving:

Neem op de Napoleonsbaan (N273) de afslag Nunhem. Rijd rechtdoor bij de kerk en sla over de beek rechtsaf. Ga bij de volgende splitsing weer rechts, hier begint de Sint Servaasweg. De Sint Servaasheuvel ligt aan het eind van de weg.

Graag tot op zaterdag 24 mei 2014,

Pater Frans Meddens en
het Schoolfeeding team *Jan vd Broek, Paul Duynstee, Peter Nellen*

*Uw gift voor het School Feeding Program kunt u overmaken op
Rekeningnummer 14.72.23.415, van Stg. Vrienden van Christopher te Sevenum.*